

— Негодни човѣче, ти се показва недостоеенъ за моя подарѣкъ . . . . Не ти стига дѣто живѣешъ богато, ядешъ и пиешъ до ситостъ, не давашъ на сиромаси парче хлѣбъ, ами се подигравашъ съ моя даръ... Отъ сега нататѣкъ ти нѣма да видишъ жѣтва. Каквото посѣешъ, ще го унищожа.

Току се накаралъ да отлети, ето кучето на Иоргена му казва:

— Поне мене съжали, сѣверни вѣтре. Защо и азъ да гладувамъ! Азъ не съмъ въ нищо виновно.

— Добрѣ, казалъ сѣверниятъ вѣтрѣ. Ще оставямъ хлѣбъ за тебе, а ти ще го дѣлишъ съ стопанина си.

Отъ тогава почнало да расте на всѣко стѣбло само по единъ класъ. Но и него не могълъ винаги Иоргенъ да събере, защото сѣверниятъ вѣтрѣ често спохаждалъ, поврѣждалъ класоветѣ и Иоргенъ едва могълъ да прибере половина отъ засѣтото пространство.

Прѣв. \* \* \*

## Какво ми разказа Мѣсечко.

Въ полунощи, надъ джбрави  
Мѣсечко изплува;  
Заю грижи, страхъ забрави —  
Стѣга се, обува.

Врѣзва врѣзка кадийяна,  
Облича си фрака.  
Зайка, весела, засмяна,  
Гизди се въ гжстака.

Старъ свирачъ надува леко  
Свирка сладкогласа.  
Пѣсенъта лети далеко —  
Двойката привтаса.